

A furfangos fivérek

Scharnhorst – Gneisenau
A testvérhajók története

Írta:
Izolda Johannsen

1.

Gotenhafen, kikötő
Németország
1943.01.03. vasárnap
reggel hét óra

– Korvettkapitány úr!

Karl-Heinrich Vagt megtorpant a szürke folyosón.
Elmosolyodott a jól ismert hang hallatán.

– Sorhajóhadnagy úr!

Megfordult. Rolf Wilhelm Woytschekowsky becsukta a kabin ajtaját, majd zsebre vágta a kulcsot.

– Berendezkedett már a jó öreg *Scharnhorston*?

– Többé-kevésbé. Gratulálok a kinevezéséhez!

– Kedves öntől! – kacsintott Rolf. Vagt a folyosó vége felé mutatott.

– Ahogy elnézem, csaknem szomszédok leszünk!
Ne horkoljon túlságosan!

– Maga meg ne csiszolja a fogsorát egymáson! Két éjszaka óta nem alszom.

– Költözzön át Max Kellerhez!

– Na hiszen! Igazán jót akar nekem. Alvajáró!

– Aki aludni akar, ne válogasson! Ha Keller alvajáró, akkor úgymint körúton lesz egész éjjel, legalább nem zavarja, mert csak egyszer nyitja ki az ajtót.

Nevettek, azzal örömmel kezelték egymással.

– Reggeli? – kérdezte Rolf, miközben megropogtatta derekát.

– A nap fénypontja! Ki nem hagynám!

Vagt kíváncsian félrehajtotta fejét. A *Scheer* egykori híradótisztje elkapta fürkésző pillantását.

- Ma is veszíteni akar? – kérdezte könnyedén.
- Talán, ma szerencsésebb leszek.
- Woytschekowsky összeráncolta homlokát. Jobbjában már ott szorongatta a pénzérmét, egy 1939-es birodalmi márkát.
- Kitől is kapta az érmét Rolf?
- Az egyik barátnőmtől.
- Melyiktől?
- Négyszáz fölött már nem számoltam.
- Nőcsábász! – kacagott a nyakigláb korvettkapitány. Woytschekowsky megvonta vállát.
- Ezt már hallottam.
- Nőfaló.
- Hm, na, ez már jobban teszik.
- Karl-Heinrich erre felcsapta sapkáját.
- Szoknyavadász!
- Ne hízelegjen!
- Kujon. Szoknyapecér.
- Woytschekowsky felfelé mutatott ujjával. „Gyerünk tovább!”
- Kurafi, szoknyabolond, csábmester.
- Káprázatos!
- Randiguru.
- A vele szemben álló tengerésztiszt ennek hallatán kacagni kezdett.
- Honnan tud ilyeneket?
- Kiolvastam egy szinonimaszótárt.
- Udvarlás helyett?
- Most miért? Vállalom!
- A fém pénz a levegőbe repült, majd az ifjú nyitott tenyerébe pottyant.
- Mít választ?
- Írás.

– Sajnálom kedves barátom! Ma reggel is ön állja a kávé. Talán majd legközelebb!

Vagt szigorú arccal állt előtte.

– Rolf! Kérem azt az érmét!

Barátja megadóan felsóhajtott, míg előhúzta zsebéből. Ámde mielőtt átadhatta volna, a pénzérme egyetlen mozdulattal eltűnt ujjai között.

– Ne büvészkedjen nekem!

– Én? Kikérem magamnak!

– Ott rejtegeti a kezében.

– Én ugyan nem!

– Dehogyan!

– Motozzon meg!

Erre már elnevette magát a korvettkapitány.

– Megkérném, hogy jöjjön velem! Kísérjen el az „irattárba”.

– Mit csinál ott?

– Átolvasom a feljegyzéseket. Van mára valami terve?

– Ördöge van. Én is épp oda tartok.

Az irattárban, ahogy a hajó kulturális helyiségét nevezték, kiválasztottak egy-egy kényelmes széket.

– Honnan kezdi?

– Az elejéről természetesen – felelte Vagt magától értetődően, azzal átpillantott a vele szemben ülő ifjúra.

– Miért, hogyan kellene?

– Én mindig a végére lapozok.

A korvettkapitány a falon függő naptár felé intett.

– Ma ezerkilencszáznegyvenhárom január harmadika van. Nem hinném, hogy pont a mai nap lenne a történet vége. Se vízkereszt, se farsang, se karácsony? Mégis mikor rúgunk akkor be?

– Igazat adok önnek uram! Így mindjárt más megvilágításba kerültek a dolgok.

– Na azért! Melyik dosszié van ön előtt?

– A harminckilenc-negyvenesek.

– Az nem kifejezetten az eleje.

Egy ideig szótlánul lapozgattak, jegyzeteltek, míg nem Vagt felsóhajtott.

– Mennyivel jobban menne, ha beszélgetnénk közben.

Woytschekowsky hátradőlt.

– Kérdezz-felelek! A fivéremmel sokszor ezt játszottuk odahaza.

A mély hangú, fiatal tengerésztiszt erre felemelte mutatóját.

– Milyen politikai körülmények határozták meg a harminchármas év terveit?

– Az nem említette, hogy az őszrobbanástól kezdjük.

– Sorhajóhadnagy úr! Moderálja magát, ha kérhetem!

Rolf feltartotta kezét.

– Megadom magam, és, hogy a kérdésére feleljek: A francia fegyverkezés.

– Valóban. Miből állt a középtávú elképzelés?

– Hat hajót építünk a kiöregedett csatahajók pótlására.

– Mi valósult meg ebből harmincháromra?

– Három hajónk már elkészült, vagy építés alatt álltak. Két újabb egység tervein vitatkoztak. Egyébként igazat kell adnom önnek! Valóban, jobban lehet így haladni. Magabiztosabb tudással nézünk majd szembe új kollégáinkkal.